

Д-ръ Тиховъ. Ти не си отговоренъ. Ревността умопомрачава. Тогава човѣкъ е въ състояние на *Demencia erotica*. И за това не си виновенъ.

Мълчание.

Павелъ. И все пакъ азъ съмъ отговоренъ. Азъ немога понесе това.

Д-ръ Тиховъ Ти ще отпъдишъ тия мисли. Още утрѣ ще трѣбва да отпътувашъ нѣгдѣ, за да разсѣешъ тия мисли, да позабравишъ. Въ такива случаи пътуването е едничкото срѣдство.

Павелъ. О немога, немога!

Д-ръ Тиховъ. Ти пакъ забрави. Сега вече трѣбва да се стараешъ да подчинишъ кръвта на разума. Ти видѣ вече какво става, когато се оставяме подъ натиска на кръвта. Искашъ ли да станатъ още нещастия?

Павелъ. Да, азъ трѣбва да слушамъ повече разума. Тѣй е, тѣй Добре; Но ще мога ли?

Д-ръ Тиховъ. Ето какво може да направи една силна физическа натура, макъръ въ главата да има томоуе чловѣколюбиви идеи и цѣли системи на ползотворна дѣйность!

Павелъ. Въ какво противорѣчие изпаднахъ азъ!

Д-ръ Тиховъ. Въ такова противорѣчие изпадахъ не само ти. Погледни цѣлия ни общественъ животъ! Погледни и вижъ: колцина днесъ оставаха вѣрни на своитѣ обществени идеали! Ний бѣхме стотици на студенческата скамейка, които мечтаехме да станемъ носители на братството и свободата —